

вяли, нарочно за да ги чуе тя, какъ щѣли да бждатъ обесени синовѣтъ ѝ заедно съ майка си.

Скоро въ Русчукъ били докарани отъ Търново цѣлъ синджиръ юнаци, между които билъ и голѣмия синъ на баба Тонка, Ангелъ, а малкия Петъръ го нѣмало. Тѣ всички почти били ранени и непреобличани още отъ кървавѣтъ дрехи, които издавали отвратителна миризма. Злочестата майка знаела това, но продължавала да седи въ кжщи. Слушала само, че синѣтъ ѝ, заедно съ другитѣ бунтовници, били изправяни всѣки день при пашата и че скоро щѣлъ да бжде обесенъ. Най-сетне тя била принудена да излѣзе. Коя майка би останала въ кжщи, да не види, какъ бесятъ сина ѝ? Едно това, а отъ друга страна, за да разбере какво е станало съ по-малкия ѝ синъ, тя се упжтила единъ день къмъ русенския затворъ, за да измоли позволение отъ началника на затвора, да се види съ затворницѣтъ, които наскоро докарали отъ Търново. Тѣмничарѣтъ се очудилъ отъ смелата постѣпка на една жена и безъ да отговори ни дума, заповѣдалъ на заптиѣтъ да я изтласкатъ навънъ. Но баба Тонка не се отчаяла. Тя отива втори и трети пжтъ — пакъ сжщитѣ псувни; единъ чаушинъ дори си позволилъ да я удари нѣколко пжти съ дрѣновата си тояга, защото било вече известно, че тя има не единъ, а двама синове, които сж хвърляли куршумъ срещу царската войска.

Въ затвора. Но баба Тонка и отъ това не се стреснала; тя била отъ ония хора, които добре познаватъ слабото мѣсто на турскитѣ чиновници, знаела кжде е гѣдела имъ, затова направила всичко, за да облекчи участиѣта на затворницѣтъ.